

27 Paragrafer, og endelig vil for det tredje Endringernes Indgriben i de 10 af de resterende Paragrafer næppe kunne antages at vække nogen virkelig Betænkelighed. Tilbage blive da kun de 5 første Paragrafer, der foreslaas ombyttede med 7 andre, hvorigennem der, ganske vist — det skal der ikke lægges Dølgemaal paa — vil bevirkes en temmelig indgribende Forandring i det foreliggende Lovforslag, medens det dog samtidig maa hævdes, at selv her har Flertallet bestræbt sig for at optræde medierende; thi vel er det saa, at om end de foreslaaede ny Paragrafer i Hovedsagen holde sig nærmest til Regeringslovsforslaget, afvige de dog paa ikke uvæsentlige Punkter fra dette, for at nærme sig de af Folketingsudvalgets Mindretal stillede Forslag, og for paa et enkelt Punkt endog at følge Folketingsflertallets, medens kun en af de nye Paragrafer (§ 7) betegner et selvstændigt Landsstingsstandpunkt. Det vil nemlig af de foreslaaede nye Paragrafer fremgaa, at de i Modfætning til Regeringens, men i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets Mindretals Forslag ophæve den ene af de 2 Maskinafdelinger (den i Aarhus), at de i Tilnærmelse til ny nævnte Mindretal lade 2 af de af Regeringen foreslaaede Kontorchefer med underliggende Kontorer udgaa, og endelig at de i Tilslutning til Folketingsflertallet lader den ene af de foreslaaede Skibsinspektører bortfalde.

Disse Antydninger ville formentlig være tilstrækkelige til at godtgøre Flertallets Bestræbelse for at indtage et imødekommende Standpunkt overalt, hvor det tror det forsvarligt.

Men — paa et Hovedpunkt maa Flertallet i Genhold til sin forhen udviklede Grundopfattelse indtage en selvstændig og fra Folketingsflertallets afvigende Stilling, nemlig angaaende „Ordningen af Forholdet mellem Centraladministrationen og Linieforvaltningerne.“ Her forekommer det nemlig Flertallet, at det foreliggende Lovforslag i en betænkelig

Grad udviser Grænsen mellem den øverste ledende og styrende Myndighed og de den underordnede udbøvende Forvaltninger, her synes Lovforslagets Bestemmelser at ville fremkalde en uheldig Sammenblanding af Forretningerne i Stedet for at der ved en bestemt Adskillelse mellem den overordnede Styrelse og Linieforvaltningerne burde tilstræbes en Decentralisation af et saa vidt Omfang, som Forretningernes hurtige og gode Udførelse praktisk kunne tilstede. Thi ved en saadan decentraliserende Ordning vil en Mængde Spørgsmaal, der dels ere af mindre Betydning, dels i det træffende Publikums Interesse kræve en hurtig Afgørelse, straks blive løste og tilmed løste paa rette Maade, da de som oftest opstaa af stedlige og øjeblikkelige Forhold, som til sidst — selv om de skulle vente efter Overbestyrelsens Afgørelse — alligevel ville blive de endelig bestemmende. Som et decentraliserende Moment af ikke ringe Betydning bør tillige her henvises til Flertallets Fastholden af de tvende jhdf-synske Forvaltningsafdelinger (en Baneafdeling og en Trafikafdeling) der i mange Tilfælde ville kunne gøre stor Nytte og navnlig skaffe hurtigere Afgørelser af lokale Spørgsmaal, end hvis hele Forvaltningen centraliseredes i København. Men ligesom en saadan Decentralisation vil virke fremmende og heldig paa Sagernes daglige Gang, saaledes vil den samtidig frigøre Generaldirektøren for en Uendelighed af Afgørelser, som han dog kun vil være i Stand til at træffe i Overensstemmelse med de Erklæringer, han maa indhente fra Forvaltningerne, til hvilke den Slags Afgørelser derfor i første Instans naturlig bør henlægges, hvorefter Generaldirektøren for den Art af Sager kun bliver Appellinstans, og han vil ved Frigørelsen for en Masse Detailspørgsmaal ganske anderledes end nu faa Tid og Lejlighed til at have sin fulde Opmærksomhed henvendt paa de mange og vigtigere Emner, der falde ind under den overordnede Ledelse, saasom Behandlingen af